

In de verkeerde wieg geboren

door **Marijke Libert**

Bijna duizend aanvragen voor amper zeshonderd gezinnen. Ruim één derde van de kinderen en jongeren die een pleeggezin zoeken, kon vorig jaar niet terecht. Er is een chronisch tekort aan pleeggezinnen, weet de Vlaamse pleegzorgdienst Opvang vzw. Bij het einde van het jaar roepen ze Vlaamse gezinnen dringend op zich kandidaat te stellen. Wij laten vier geplaatste kinderen aan het woord: Irina, Beau en de tweeling Kelly en Benny.

door Marijke Libert / tekening Jan Van Riet

Kelly en Benny (17):

'Wij voelen ons geen pleegkinderen'

Mama Ann (40) is pleegmoeder, stiefmoeder, onthaalmoeder, alles behalve biologische moeder. De tweeling Kelly en Benny werd, toen ze drie weken oud waren, aan de voordeur in Anns armen gedrukt. Zij zegt liever "in de schoot geworpen". Uit haar zouden geen kinderen geboren worden, dat kreeg ze jaren later te horen.

Het bleef in Anns huis tot vandaag evenwel wemelen van het jonge geweld: de baby's en peuters waar ze op past, de drie stiefkinderen uit het vorige huwelijk van Anns man en boven alles uit steekt de tweeling. Door omstandigheden kon Ann hen niet adopteren en bleven ze 'pleegmoeder' en 'pleegkinderen' voor elkaar. Al horen ze dat nog niet te graag.

Kelly: "Ze is mijn moeder, en mijn moeder zal ze altijd zijn. Voor mij is dat zoals bij elk normaal kind. Mijn mama is de persoon die mij opvoedt, die mij helpt, die alles doet voor mij. Die er altijd was en er altijd zal zijn. Mama betekent veiligheid."

Zien jullie je biologische ouders niet meer?

Kelly: "Mijn biologische vader af en toe, mijn biologische moeder kom ik nog jaarlijks op de rechtbank tegen. Als we er de verlenging van onze plaatsing komen bevestigen. Onze advocaat pleit dan en het enige wat wij moeten doen is ja knikken. Ja, wij willen bij onze mama blijven. Wat dacht je!"

Mama Ann: "Voor mij zijn ze echt mijn kroost. Adoptie is spijtig genoeg niet gelukt, omdat de moeder weigerde. Wat een beetje vreemd is, nadien bekeken. Tenslotte werden Kelly en Benny bij mij achtergelaten. 'Alstublieft', zeiden hun ouders op een dag bij ons aan de deur, 'wil je even op hen letten, wij hebben momenteel geen gas, elektriciteit en water meer, we zitten in de problemen.' Het was voor 'efkes'. De kinderen zijn echter niet meer bij mij weg geweest. In het begin kwamen de ouders sporadisch kijken. De laatste keer, ik herinner het me nog goed, was in augustus 1991, drie dagen voor de eerste verjaardag van Kelly en Benny. Na dat korte bezoekje vluchtten de ouders naar het buitenland."

Benny: "(verrast) Echt, drie dagen voor onze verjaardag?"

Mama Ann: "Ik heb je dat toch verteld, Benny, maar je bent het misschien vergeten. (de jongen schudt het hoofd)"

Kelly: "En we waren niet de enige kinderen die ze hebben achtergelaten. Het waren er vier in totaal. We hebben ook nog ergens twee broers rondlopen. Een van hen zien we soms."

Wat betekent 'een moeder' nu voor jullie?

Kelly: "Onze natuurlijke moeder, de biologische, heet voor ons Pascale, iets anders krijg ik niet over mijn lippen. Mijn moeder zit hier naast mij. Geen mama Ann maar gewoon mama."

Benny: "Voor mij is dat ook zo. Pascale vraagt de laatste jaren al eens of we langs willen komen. Maar zij doet geen moeite voor ons, wat zouden wij moeite doen voor haar. Ze zegt alleen: 'Je moet eens komen.' Moet! Een bevel. Gaan we niet op in."

Jullie zijn kwaad op Pascale?

Kelly: "De eerste keer dat we haar zagen, waren we twaalf jaar oud. Dat zegt genoeg, toch? Later heb ik gesprekken gehad met haar omdat ik kennis wou hebben over mijn achtergrond. Ze heeft toen gelogen. Ik kan haar dus niet vertrouwen. Wat ik misschien nog belangrijker vind, is dat ze niet wil toegeven dat ze foute dingen deed. Het klinkt eigenaardig, maar ik wil een 'sorry' horen. Pascale vertikt het, denkt

alleen aan zichzelf. Ze beseft niet wat ze heeft aangericht."

Benny: "Ik hou me daar minder mee bezig. Voor mij is het voorbij en gedaan. Niets meer mee te maken."

Kelly: "Ik niet. Ik ben op zoek geweest, vanaf mijn negende. Toen zijn we ons bewust geworden van het feit dat we niet de biologische kinderen waren van mama, en op ons twaalfde kwamen we op de rechtbank en zagen we daar Pascale. Ik wou weten, nog meer weten. Tot vandaag blijft dat een drang."

Mama Ann: "Dit jaar stond de tweeling een laatste keer voor de rechter, want volgend jaar zijn ze meerderjarig. De vrederechter die al jaren onze zaak volgt, heeft zich eens goed laten gaan. Ze is keihard geweest. Op de vraag van de rechter 'of de tweeling in het pleeggezin mocht blijven', antwoordde Pascale: 'Goed, maar ik wil dat ze af en toe op bezoek komen.' Toen is de rechter uitgevaren. Ze zei: 'Mevrouw, die kinderen worden meerderjarig. Je kunt hen tot niets verplichten.' Toen richtte ze zich tot Kelly en Benny en zei ze: 'Jullie zijn misschien in de verkeerde wieg geboren, maar wel in het juiste bed terechtgekomen.'"

Benny: "Ik vond dat de max!"

Kelly: "Ik krijg het er nog koud van. Dat sloeg nogal in bij mij. Daarna is ze onze mama beginnen te bewieroken. Hé mama, zo van 'jij bent het beste wat deze kinderen kon overkomen'. Tegenover Pascale was ze ronduit grof. Vond ik grappig."

Mama Ann: "Op een bepaald moment zei Pascale: 'Ja maar, als ze zelf kinderen hebben, zullen ze er toch rekening mee houden dat ik de grootmoeder ben.' Toen werd de rechter helemaal kwaad. 'Je gaat ze toch niet pushen om nu al aan kinderen te beginnen, laat die gasten toch gerust, laat ze wachten, zodat ze niet dezelfde fouten maken als u.' Andermaal raak."

Probeerden jullie ooit om die band met de biologische ouders weer op te nemen?

Kelly: "Ik heb ooit iets beter opgeschoten met mijn vader. Tot hij mij verkeerdelijk van iets betichtte. Toen was het vertrouwen voor langere tijd geschonden."

Benny: "Ook mijn vertrouwen is weg, toch tegenover Pascale. Ik was voor mijn sportclub koeken gaan verkopen in de stad. Ik belde ergens aan. Pascale deed open. Ik schrok me verrot. Wat een vreemd toeval. Ze kocht een pakketje koeken voor 5 euro, gaf me 10 euro met de boodschap 'de rest is drinkgeld'. Later op de jeugdrechtbank zei ze dat ik haar geld had afgetrosgeld. Toen heb ik gezegd: die wil ik nooit meer zien, zo'n oneerlijk mens."

Kregen jullie soms spontaan bezoek, een wens op de verjaardag, een cadeautje?

Kelly: "Mijn eerste cadeautje herinner ik me nog levendig. Hé Benny. (Benny knikt) Twaalf jaar oud waren we. We kregen elk een rugzakje met inhoud. (schudt het hoofd) In mijn zakje stak de video 101 dalmatiërs en een rekenboek voor het derde studiejaar, Benny kreeg de film Bambi. Stel u voor, het jaar daarop gingen we naar het middelbaar! En het moment dat ze binnenkwam, herinner ik me nog alsof het gisteren was."

Benny: "Gelukkig vergeet ik rap."

Kelly: "Ik niet. Ik krijg die dingen niet uit mijn hoofd. Dat moment bijvoorbeeld dat we eens bij Pascale thuis zaten, met haar mantelverzorger erbij. Hoe ze zich helemaal naar mij boog en Benny de rug toekeerde, hem negeerde. Ik vond dat verschrikkelijk, alsof hij niet bestond. Ze had ook voor mij een kamer ingericht, Benny kon op de zetel slapen. We zijn nooit willen blijven."

Wat vinden jullie zelf van ouderschap, hoe denken jullie later te zullen opvoeden?

Kelly: "Wij kregen in elk geval waarden mee. Mijn kinderen zullen ook meteen weten wat er in mijn verleden is gebeurd. Ik zal hen leren dat opvoeden belangrijk is en dat het niet goed is uw kinderen weg te doen. Ook niet als ze groter zijn. Je hoort dat nu zo veel dat meisjes van zestien zwanger worden en dan aan de deur worden gezet. Ik begrijp dat niet. (windt zich op) Zwanger en op straat belanden! Hoe kun je dat over je hart krijgen? Je eigen kind? Dat heb ik van mama geleerd: wat er ook gebeurt met je kind, te allen tijde ben je er als moeder om het te volgen en te helpen, dat is je verantwoordelijkheid."

Benny: "Hmm, kinderen. Ik wil er maximum één. Als mijn vrouw later geen kinderen wil, zal ik heel blij zijn. Wil ze er toch een, dan zal ik ze dat natuurlijk wel gunnen. Waarom? (haalt schouders op) Een beetje moeilijk toch, kinderen, een risico."

Slotsom: deze koekoeksjongen zijn in het juiste nest beland.

Kelly: "Absoluut. Al blijf ik het vervelend vinden dat we dat vooral in ons hart zo voelen. Op papier moeten we iets anders schrijven. Bij officiële documenten staat: voogd, ouder, begeleider. Ik moet voogd invullen, terwijl het voor mij ouder is. Een pleegkind voel ik me niet. Dat ik officieel zo heet, heeft verder geen invloed. Het betekent alleen dat er af en toe een dienst langskomt, een mevrouw of mijnheer, om te babbelen.

"Wel wil ik op de hoogte zijn van de bloedbanden die ik heb. Ik blijf bijvoorbeeld al twee keer tante te zijn, maar die kinderen zijn intussen ook geplaatst. (zucht) Een terugkerend probleem in mijn familie. Ook wil ik weten wie achter bepaalde namen steekt. Op mijn paspoort staat mijn peter, enkel in naam. Ik wil dat gezicht zien, met hem een paar woorden wisselen. Ach, dat willen weten alsmaar."

Irina (11): 'Ik heb een dubbel leven'

Hups kind met scherpzinnige blik voor ons in de sofa, geflankeerd door mama Liliane, de pleegmoeder. Met mama Nadya, de natuurlijke, heeft de kleine Irina in het weekend contact. In beide 'gevallen' houdt Irina die naamgeving aan. Mama. Heeft Irina er dan echt twee? Irina: "Daar lijkt het een beetje op. Voor mij zijn het alle twee mijn mama's en alle twee ook net écht."

Bij de ene mama kom je uit de buik en bij de andere niet, is dat het grote verschil?

"Het is ook: mama Liliane verzorgt me de hele week en bij mama Nadya ben ik van vrijdag tot zondag."
Waarom ben je in de week niet bij mama Nadya?

"Omdat ze een beetje problemen heeft. Ze kan niet zo goed voor mij zorgen en zo."
Je bent er elf, hoe lang ben je al in dit pleeggezin?

"Sinds mijn tweeënhalp jaar. Samen met mijn jongere broer. (denkt na) Er is wel een verschil tussen het pleeggezin en het gezin van mama Nadya.

"Het is soms raar, want je voelt de twee mama's écht goed aan. Ik noem het mijn dubbele leven."

Is het een moeilijke sprong van het ene naar het andere leven?

"Vroeger was dat een beetje moeilijk, nu ben ik er al aan gewend. Ik weet nu dat ik een dubbel leven heb. Hier doe ik iets en daar is het anders. Hier heb je school en daar niet. Het moeilijkste is de herinnering. Ik bedoel, als je weet dat er op die andere plek iets bezig is. Als ze hier bij mama Liliane iets doen, denk ik daar in het weekend bij mama Nadya aan. Ook omgekeerd. Je denkt altijd dat je iets mist."

Hoe voelt het, dat je échte mama er niet altijd is voor jou?

"Ik heb het moeilijk om te zeggen: dit is mijn échte mama en dit niet. Want wat is echt? Dan moet je ook vragen: wie zie ik écht graag? Dan denk ik: misschien wel alle twee."
Dubbel leven betekent ook dubbele liefde?

"Ja, dat is het leuke eraan. Als je jarig bent, heb je van alle twee cadeautjes. En van alle twee krijg je veel liefde."

Is het moeilijk om van een van de twee steeds afscheid te moeten nemen?

"Soms wel. Als het een heel leuke week of een leuk weekend is geweest. Afscheid nemen is moeilijk."

Als je mama Nadya vraagt waarom ze niet de hele tijd voor jou kan zorgen, wat antwoordt ze dan?

"Ze heeft me verteld dat ze dat niet goed kon, met opvoeden en zo... Mijn broertje en ik zitten in een pleeggezin en mijn vier andere zussen zaten vroeger in een home. Dat was ook niet makkelijk voor mij. Ik wou iedereen zo graag samen hebben. Maar mijn mama Nadya kan het niet makkelijk uitleggen. Ook over haarzelf praten is moeilijk. Ze heeft drankproblemen gehad en dan iets met een man, en de kinderen waren te moeilijk om erbij te nemen. Daarom kwamen wij in een pleeggezin."

Wat vertel je aan je vriendjes op school als ze vragen wie je ouders zijn?

"Dan zeg ik meteen dat ik in een pleeggezin zit. Ik vertel over mijn ene moeder iets en ook iets over mijn andere moeder. Dan zeggen ze meestal 'waaw'. Ze vinden dat speciaal. Sommigen zeggen: ik wil dat ook, twee mama's. Maar zij weten natuurlijk niet wat het is. Als ze het zelf zouden meemaken, zouden ze zien dat het niet altijd praktisch is. Dat verhuizen bijvoorbeeld, als je geen zin hebt."
En nu ga ik een stoute vraag stellen: als je een geheimpje hebt of een probleempje, iets wat je aan bijna niemand wilt vertellen, bij welke mama zou je dat dan toch het eerste doen?

"(denkt na) Dat weet ik eigenlijk niet. Of toch: ik weet dat deze mama hier me veel beter en sneller zou kunnen helpen. De andere mama wil wel, maar mama Liliane heeft meer verstand van moeilijke dingen. Ze heeft al veel kinderen gehad en kan er goed mee overweg. De andere mama zou ik het toch vertellen, maar ik zou er niet veel van verwachten."

Nog een moeilijke vraag: ben je soms kwaad op mama Nadya, of verdrietig om deze situatie?

"Verdrietig niet echt, maar soms denk ik wel eens: waarom is dat toch gebeurd? Ik vraag het ook, aan alle twee, en dan leggen ze mij dat uit. Ik wil begrijpen waarom ik hier zit. Dan kan ik het ook écht leuk vinden."

Wat wil je later worden?

"Iets met secretaresse of zo."

En wil je later zelf mama worden?

"Ja, maar dat zal helemaal anders zijn, want dan ga ik mijn eigen kinderen wél opvoeden.

"Ik voel soms dat mijn mama Nadya triestig is. Dan denk ik: bij mij zal het toch anders zijn. Ik wil tonen dat ik het wel alleen aankan, zonder pleeggezin."

Vind je soms dat je sterk moet zijn?

"Soms moet ik sterk zijn voor de andere mama. Ik zit dan met haar in, omdat ik voel dat ze verdriet heeft."

Wat denk je over je toekomst? Ben je er gerust in?

"(twijfelt) Mijn toekomst? Kijk, ze hebben mij in deze situatie gebracht, ze zullen er mij ook uit helpen, denk ik. Als ik zelf kindjes wil, dan wil ik er zelf altijd bij zijn. Dit pleeggezin is wel leuk, maar wie weet is het ergens anders in een ander pleeggezin niet zo leuk. Daarom, voor alle zekerheid, is het best dat de ouders hun kinderen zelf opvoeden. Of toch proberen."

En als je op een groot blad papier je gezin zou tekenen, hoe zou je dat doen?

"(levendig) Ik zou dan één groot nest tekenen met vele vogeltjes erin en daarnaast een ander nestje en dan zou ik die vogeltjes af en toe heen en weer doen vliegen. Dat grote nest is dan hier, bij mama Liliane. Hier zijn er vijf kinderen. Mijn broertje en ik wippen af en toe over naar dat andere, kleine nestje."

Beau (14): 'Eindelijk rust'

Vele levende wezens lijken in het gezin van Daniella aangespoeld en worden hier opgekweekt. Zeven slangen, waaronder - zegt ze - één vermist (!), drie schildpadden, ontelbare vissen in een aquarium die een groot deel van de woonkamer inneemt. Verder zijn er terraria, glazen kasten met acht kleine en drie grote vogelspinnen, hoge kooien vol bergpapegaaitjes en parkieten. Daartussen een loslopende hond, drie flanerende katten en ergens in een hok in de tuin huist een stinkdier. Midden in die beestenboel nestelen zich ook drie pleegkinderen, waaronder pleegzoon Beau. Een beetje zwerver tegen wil en dank geweest de voorbije jaren, maar nu veilig geland.

Beau: "Ik kwam bij pleeggezinnen terecht toen mijn mama werd opgenomen in de psychiatrie. Ik heb ook ergens een vader, maar die is gaan lopen toen ik drie jaar was. Tot mijn vijfde bleef ik bij mijn mama wonen, dan is er met mij gezeuld. Toen kwam Giovanni erbij, mama's nieuwe vriend. Dat was mijn hel. Verschrikkelijke tijd. Een paar jaar geleden was er die opname van mama en dan startte voor mij een tweede zwerftocht. In de week op internaat, in het weekend in een soort opvang.

"Nog later kwam ik in een gezin met zeven kinderen terecht. Dat was eigenlijk niet te doen. Je moest allemaal bij elkaar slapen, je had geen privacy. Weer internaat, intussen zocht en vond men een gezin voor mij. Bij Daniella. Ik ben eerst een weekend komen logeren. Ik vond het hier zo tof dat ik meteen wou blijven. Daniella heeft zoveel als mogelijk gedaan om alles in orde te maken. Het was nogal een soep, alleen al om mijn papieren in orde te krijgen."

"Maar het klikte meteen. Ook met mijn pleegzus Lotte en later met pleegbroer Jonas. Het is toch een soort kern waarin je komt. Niet echt broer en zus en moeder, wel iets wat erop wil lijken. We hebben hier ook nog een soort opa rondlopen, de vader van Daniella. En dan al die beesten. Het is een gezellige troep."

Kun je een definitie geven van die term gezin?

"Iets wat overzichtelijk is, duidelijk. Geen gedoe en over-en-weergeloop. Je komt ergens aan en gaat van daar ook weer weg. Een moeder is er hier niet echt, wel een pleegmoeder. Dat is iemand die je moeder moet vervangen. Er zijn regels, er is een structuur en je moet rekening houden met elkaar. Dat is anders dan in een instelling. Je bent ook iets samen.

"Nu, ik vind ons hier wel een gezin als een ander: we maken ruzie onder elkaar en komen daarna weer overeen. We kunnen elkaar gewoon niet missen. Dan heb je ook nog die opa die af en toe een beetje zaagt, ook dat is zoals in andere gezinnen. Hier bij Daniella is er wel iets heel speciaals: openheid. In dit gezin een geheim voor jezelf houden, is onmogelijk."

Opa: "Wij hebben altijd veel kinderen in huis gehad. Daniella was ons enige biologische kind, maar ze heeft tientallen pleegbroers en -zussen gehad. Daniella huwde niet, had geen eigen kinderen, maar wou die levendige omgeving niet missen. Dus nam ze zelf jongelui in huis."

Beau: "(plagend) En eigenlijk is Daniella zelf nog een beetje een kind, ze kan zich daar goed in inleven."

Daniella: "Nee Beau. Ik ben altijd een beetje een puber gebleven. (tot ons) Nu ernstig. Ik zie graag kinderen, tenzij hele kleintjes, baby's. Ik ben bang van die kwetsbare mensjes. Ik denk dan: daar kunnen stukken van af vallen (lacht luid). Lotte was de eerste die hier binnenkwam. Ik kende haar mama persoonlijk. Ik wist dat het thuis niet zo vlot liep. Lotte vroeg me of ze bij mij mocht komen wonen.

"Zo kwamen we bij pleegzorg terecht. Die dienst vroeg of we nog pleegkinderen wilden. We besloten aan crisisopvang te doen. Kinderen die een paar weken bleven. Maar dat viel niet echt mee. Toen kwam de

vraag voor Beau en besloten we iemand te nemen die langer kon blijven en met wie je een band kon scheppen. Later is ook Jonas, de broer van Lotte, erbij gekomen."

Jonas: "(mengt zich ineens in het gesprek) Ik ben weggevlucht van de boze stiefvader. En omdat mijn zus hier was en omdat ik Beau kende vanop de schoolbus. Hij had gezegd: 'Zot jong, zo'n leuk gezin, en met al die beesten. We hebben zelfs een stinkdier in de tuin.' Er is dan overleg geweest en ik mocht hier ook komen wonen. Thuis was het toen nogal moeilijk."

Daniella: "Wat mijn rol betreft: ik voel me niet hun mama, dat ben ik in wezen ook niet. Ik probeer iets als vriendschap op te bouwen. Mét gezag erbij, natuurlijk. Want die gasten moeten een opvoeding krijgen. Er worden hier afspraken gemaakt."

Beau, heb je nog contact met je 'vorige leven'?

Beau: "Ik zie mijn mama nog om de twee weken, maar ach... ze kan dan soms niet komen, of er zijn uitvluchten en dan zien we elkaar dat weekend niet. Ik weet dat ze het lastig heeft. En dan is er nog de rest... (twijfelt) Vooral dat mentale probleem van haar. Dat is best wel moeilijk voor mij. Weet je, ik zie mijn mama wel graag, want als ze gezond en wel is, dan is ze echt bezorgd om mij. Ik merk het als het moeilijker gaat met haar, en dat maakt mij lastig. Dan word ik kwaad en dan durf ik wel eens op iets te slaan. Als ik verdrietig ben maar het niet wil tonen, moet ik dat op iets kunnen uitwerken."

"Mijn moeilijkste periode is echter achter de rug, denk ik, hoop ik. Dat was toen ik bij mijn mama en Giovanni woonde. Dat was gewoon de hel. Ik werd geslagen en kreeg onredelijke straffen. Bij het minste wat ik misdeed, moest ik tienduizend keer een bepaalde zin schrijven. Zoals 'ik moet respect hebben voor andermans spullen' of 'ik moet respect hebben voor de mensen om me heen'. Tot twee volle weken kon ik daarmee bezig zijn. De straffen bij Daniella zijn niet zo erg."

De vogelspinneten eten geven en de wurgslang verzorgen?

Beau: "(lacht) Nee, zij legt eerst uit wat je fout deed en waarom ze iets niet aanvaardt. Als straf laat ze je dingen doen waardoor je iets bijleert. Een echte straf zou ik dat trouwens niet noemen. Daniella maakt ook afspraken met ons, we weten daardoor beter wat we mogen en wat zeker niet."

"Nu zou ik heel graag hier blijven, ik weet niet hoe lang dat mogelijk is en hoe dat gaat, maar ik voel me hier oké. Mijn mama zegt dat ik hier tot mijn zestien jaar kan blijven en dat ik dan zelf mag beslissen wat ik ga doen. Dat is al over twee jaar. Alles gaat snel, vind ik. Ik ben hier nu acht maand en het wordt met de dag meer mijn gezin. In het begin was het moeilijk omdat ik de geschiedenis van mijn gezinsleden niet kende. Bij een normaal gezin weet je dat wel van elkaar. Ik moest dat leren. Wat doet uw pleegmoeder precies, wat is haar werk, wat studeerde ze? Euh, wist ik niet. Leeftijd, familienaam, verjaardag? Euh, toch eens vragen."

"Ik kan nu wel zeggen dat ik geluk heb gehad. Ik ben goed geland, na al die omzwervingen. Anderzijds zit er ook iets anders in mijn hoofd. Ik denk: als het ook maar een beetje leefbaar is, is het natuurlijk het beste om thuis te zijn bij je eigen ouders. Als het een beetje redelijk is, zeg ik erbij. Bij mij was dat dus niet zo en dan heb ik maar geluk dat ik in een nieuwe soort thuis zit. Met de afspraken en het gezaag erbij, maar vooral ook met de gezelligheid."

Afspraken, gezaag... We zien Beaus neus krullen op het einde van ons gesprek als Daniella tussen neus en lippen vraagt naar hoe het met de studieplanning zit. Tenslotte is het examenweek. We horen: "Nee nu geen film, Beau, eerst je biologie afwerken." Beau dringt aan: "Toe, het is maar een half uurtje."

Maar Daniella verslaat niet. Beau blaast. "Saai. Plantkunde. En ook: de onderdelen van de telescoop. Ik heb dat niet nodig later. Ik wil kok worden. Ik kan vrij goed koken. Ik heb hier al appelcake gebakken. Hé, opa, daar heb jij wel van gesmuld, hé?"

www.opvang.be

Publicatiedatum : **2007-12-15**

Sectie : **Zeno**